

R

REVEIL-SERIE

VROLIJK NAAR HUIS

DAVID BRÜNINGS

No. 575

JUNI 2021

DAVID BRÜNINGS

David Brünings (ook Bruinings genoemd) werd geboren in Bremen op 8 december 1704 als zoon van Christian Brünings en Metta Meyer. Hij studeerde theologie in Bremen en in Heidelberg. Op 16 juni 1729 trouwde hij te Bad Kreuznach met de predikantsdochter Elisabeth Margaretha Six.

Nadat hij vanaf 1729 een tweetal gemeenten in Duitsland als gereformeerd predikant had gediend, werd hij op tweede paasdag 1741 bevestigd tot predikant van de Hoogduitse Gereformeerde gemeente te Amsterdam.

Door zijn bevindelijke preekwijze zagen de Amsterdamse hernhutters in hem een geestverwant met wie ze nadere verbinding zochten. Maar pas na kennisname van de geschriften van Nikolaus Ludwig von Zinzendorf liet Brünings zich met de Broedergemeente in. Hij sloot zich evenwel niet bij hen aan.

In Brünings' preken is de hernhutter invloed duidelijk te herkennen. De bundel 'Troostrike Lams liederen' omvat, behalve liederen van hemzelf, ook vertalingen van hernhutter

liederen. De liederen, die meestal getoonzet zijn op psalmmelodieën, bezingen de lijdende, bloedende en gekruisigde Heiland, en de persoonlijke overgave aan Hem. De volledige titel van de bundel luidt: ‘Troostryke Lams liederen, behelsende de heerlykheit Jesu Christi, in de kracht van zyn dierbaar bloed’ (1746).

In Amsterdam kreeg hij veel invloed, hoewel zijn kerkenraad zich bezorgd toonde over de banden met de Broedergemeente.

In 1749 werd hij ernstig ziek. Hij overleed op 16 juni 1749 in Amsterdam. Op zijn sterfbed sprak hij de wens uit dat Amsterdam met het Evangelie van Jezus’ bloed en wonden vervuld zou mogen worden. Zijn vrouw overleefde hem, zij stierf in 1757.

Na zijn dood werden Brünings’ preken vertaald en uitgegeven naar de tekst zoals die was opgeschreven door het gemeentelid Anna Haverkamp. Ook andere theologische werken liet hij na, zoals ‘De vrye verkiezing en aanneminge Godts naar de genade’ en ‘De geloofs-roem der vrygekochten door het bloed Jezu Christi’. De meest bekende prekenbundel is wel “De Leeuw

uit den stamme Juda als een lam ter slachting geleid”.

Bron: Biografisch Lexicon voor de geschiedenis van het Nederlandse Protestantisme, deel 4, pg. 78.

De hiernavolgende preek is uit de bundel ‘De kracht, werkinge en nuttigheid des geloofs’, vertoont in drie predikatien over de bekeering en doop van den Moorman door Philippus, uit Handelingen 8:27-39, door David Brünings, in leven Leeraar bij de Hoogduitsch-Geref. Gemeente te Amsterdam, in de jaren 1741-1749. Deze derde preek over deze geschiedenis is zorgvuldig herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands.

De eerste preek over Handelingen 8:26-35, die al eerder uitgegeven was in de Reveil-serie als nr. 67 (september 1970), verscheen opnieuw hertaald als nr. 567 in augustus-september 2020. De tweede preek over Handelingen 8:36-37 verscheen als nr. 518 (oktober 2015).

VROLIJK NAAR HUIS

door

DAVID BRÜNINGS

'En hij gebod de wagen stil te houden; en zij daalden beiden af in het water, zo Filippus als de kamerling; en hij doopte hem. En toen zij uit het water waren opgekomen, nam de Geest des Heeren Filippus weg, en de kamerling zag hem niet meer, want hij reisde zijn weg met blijdschap.'

Handelingen 8:38-39

Wij, arme zondaren, hebben zoveel heerlijke beloften die voor ons bestemd zijn en die de trouwe Heiland dagelijks en zelfs elk uur waarmaakt. Dat geldt in het bijzonder als Hij in Jesaja 29:19 zegt dat de zachtmoedigen vreugde op vreugde zullen hebben in de HEERE; en in Psalm 22:27 dat hun hart in eeuwigheid zal leven.

De ware vreugde en vergeving zijn alleen te vinden in de HEERE in Wie een volheid is. Hij is de barmhartige Heiland, het geslachte Lam Dat Zich voor ons geheiligd heeft, opdat ook wij werkelijk door Hem geheiligd zouden zijn. Daarom heeft Hij Zich overgegeven en zoveel smart en smaad geleden tot aan de bittere dood van het kruis, opdat Hij door lijden geheiligd zou zijn en een Oorzaak worden voor onze eeuwige zaligheid, voor wie gehoorzaam zijn.

Die vreugde is een voorrecht voor arme, elendige en verbrijzelde zondaren, die alleen maar zalig willen zijn door het bloed van Jezus – en door niets anders. Aan deze vreugde heeft niemand anders iets; en dat is ook geen wonder, want dode mensen weten hier niets van. Ondanks alle genade die ook hen lokt, willen zij niet tot het kruis van Jezus komen. Zij zijn mensen die zichzelf willen helpen en bij zichzelf heilig en rechtvaardig zijn. Zij kennen die vreugde niet en zeggen met de oudste zoon: ‘Gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn.’ De vergeving is een voorrecht voor arme zondaren, voor verloren kinderen die zich evenals de verloren zoon

voor hun vader buigen en zeggen: ‘Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden.’ Voor hen is er blijdschap, voor hen wordt het gemeste kalf geslacht, zodat zij vrolijk kunnen zijn in de Heilige van Israël, in Jezus en Zijn heilige wonden.

Het is geen wonder dat deze mensen zich kunnen verblijden in de Zoon van hun Koning. Hij heeft hen gekocht en tot Zijn eigendom gemaakt door Zijn bloed. Hij heeft het kruis verdragen en de schande veracht om vreugde te schenken en om ons, arme mensenkinderen, met Zijn genade te verblijden. We hebben immers geen enkele andere troost of vreugde in de wereld dan alleen in het Lam Dat voor ons geslacht is. Iets anders zoeken we niet. Ja, als we Hem niet hadden, zouden we wensen nooit geboren te zijn.

Wij gevoelen onze armoede – en daarom is Hij voor ons zo dierbaar en begerenswaardig, zo liefelijk en heerlijk. Dat is Hij door de genade in Zijn bloed, door Zijn gerechtigheid, door Zijn liefde en door Zijn barmhartigheid. Hij zorgt ervoor dat wij de wereld wel kunnen missen, en

daarom klinkt het: ‘Wie heb ik nevens U in de hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde. Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten en mijn Deel in eeuwigheid’ (Ps. 73). Het zal in eeuwigheid niet anders zijn – de armen en ellendigen zullen in hun diepe armoede en in de door hen gevoelde schande toch vreugde op vreugde hebben!

Dat wil ik u allen graag toewensen, en daarom sta ik hier om u in alle vrijmoedigheid het Evangelie te verkondigen. Ik wil u een voorbeeld voorhouden waarin u vreugde op vreugde zult zien, namelijk de gedoopte kamerling.

Laat ons de Heilige Geest bidden dat Hij ons die vreugde ook werkelijk zal schenken.

De tekst is: *Handelingen 8:38-39*.

Men moet van de genade van Jezus, Die God en Mens tegelijk is, bepaald geen geringe gedachten hebben. De ware zaligmakende genade is blijvend en bestendig. Er zijn overigens nogal wat mensen die weten van een genadige roepstem – die is voor hen een klop op het hart. Zij

zien de genade wel liggen, maar toch blijven ze een bijna-christen en een tijdgelovige. Ze krijgen de wereld weer lief en gaan weer terug. Maar waar werkelijk genade is die het hart verandert, daar is ze blijvend; en dat zal vruchten dragen!

Als u vraagt wat dat inhoudt, krijgt u het antwoord van Johannes in 1 Johannes 2: ‘En de zalving die gij van Hem ontvangen hebt, blijft in u, en gij hebt niet van node dat iemand u leert; maar gelijk deze zalving u leert van alle dingen, zo is zij ook waarachtig en is geen leugen; en gelijk zij u geleerd heeft, zo zult gij in Hem blijven’ (vers 27).

Die zalving is de liefelijke olie die stroomt uit Jezus’ wonden – het water en bloed dat uit Zijn zijde vloeit. Zoals de heilige zalfolie gemengd was met veel kostbare specerijen, zo is de Heilige Geest de olie onder de kostbare specerijen van Christus’ dood, van Zijn bloed en wonden – en die wordt ons aan het hart gebracht. Zo staat het ervoor. De Heilige Geest heeft niets meer nodig dan de kracht van het bloed van de Heiland. Dat is de vrucht die Jezus met en in Zijn

dood verworven heeft. Wie dus in Zijn dood begraven is, met Hem gekruisigd en gestorven, die is overtuigd van de kracht van dat bloed. Hij heeft iets wat blijvend en bestendig is. Hij heeft een blijvend zaad in zich, een standvastige vreugde die niemand hem kan afnemen. Dat is een vreugde die nooit door het water van voor- of tegenspoed weggespoeld kan worden; een vreugde die niet als een morgendauw kan worden weggevaagd.

De zalving die uit Hem is, doordringt ziel en lichaam, en daardoor blijft het hart vol genade. Dit is het werkelijk goede beschermingsmiddel dat ons bewaart voor elke vorm van verderf dat tot de dood leidt. En als er moeilijkheden komen, geeft deze zalving ons onderwijs zodat niemand ons iets hoeft te leren. Het gaat ook helemaal niet in tegen het uitwendige onderwijs – o nee, want het is ons onmiddellijk duidelijk wat waarheid of leugen is. Er kan ons niets gezegd worden van Gods waarheid, of deze zalving leert ons alles wat we moeten weten en maakt alles voor ons duidelijk. Laten we toch in dat zalige werk blijven als een Aäron, want dit is

het enige wat ons blijvend bij Jezus kan houden, bij Zijn genade, bij Zijn doop door Zijn bloed en het vuur van de Geest.

Dat zien we ook bij de kamerling. Hoe blind hij ook was, door deze zalving gaat een groot licht voor hem op. Filippus wordt wel van hem weggenomen, maar toch blijft hij in deze genadige zalving; en zo reist hij zijn weg met blijdschap. Deze geschiedenis heb ik al eerder met u behandeld als een voorbeeld hoe de Heilige Geest een ziel bekeert door aan hem bekend te maken het Lam Gods met Zijn bloedwonden.

In de eerste preek heb ik u laten zien hoe voorbereidende genade bij deze Moorman het hart toebereidde om het woord van het geslachte Lam te kunnen begrijpen. In de tweede preek heb ik u laten zien hoe hij met een gelovig hart Jezus Christus als zijn Offerlam erkende – en dat hij gedoopt wilde worden om met lichaam en ziel Zijn eigendom te zijn. En in deze preek wil ik u laten zien hoe deze gelovige Moorman is zalig geworden, en welk nut het geloof voor hem had.

Deze zaligheid door het geloof stel ik u voor in twee punten:

1. Hij werd gedoopt.
2. Hij zette zijn reis als een geheiligd man met blijdschap voort, hoewel hij Filippus als zijn leidsman al spoedig kwijtraakte.

O, Heere Jezus, geef ons veel licht en genade door het werk van Uw Heilige Geest. Amen.

1.

Het eerste dat op zijn geloofsbelijdenis volgt, is dat hij de wagen laat stilhouden. Hij had gezegd: 'Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon van God is.' Na die belijdenis moet de wagen stoppen. Er was een door God gewerkte heilige drang in die arme zondaar. Hij wilde niet verder gaan, want hij wilde de doop met Jezus' bloed en Geest ontvangen, hoe eerder hoe liever. Daarom nam hij de eerste de beste gelegenheid waar. Zo wist de Geest hem in beweging te krijgen.

Wat is het een zalig ogenblik als de Heiland Zijn bloed en de daarop verworven zaligheid

aanbiedt. Wat is hij zalig die dan toegrijpt en niet wacht tot morgen. Als u heden, heden Zijn stem hoort, verhard uw hart dan niet (Psalm 95). Als u de tijd neemt om u te bedenken, is dat een teken van onwil – dan hebt u een hart dat de zonde en de wereld nog liefheeft. Het ziet er droevig uit als het u gaat als Felix die uitriep: ‘Voor ditmaal ga heen, en als ik gelegen tijd zal hebben verkregen, zo zal ik u tot mij roepen’ (Hand. 24:25). Hieruit ziet men duidelijk dat de kortste bekering niet de slechtste is. Hoe langer het duurt, hoe meer tegenstand de satan biedt. En toch hebben de mensen daar geen zin in; zij willen het de Heilige Geest als het ware zo moeilijk mogelijk maken.

Maar deze Moorman, deze kamerling, laat de wagen stoppen. Dat is het werk van de Geest – als het geloof doorbreekt, moet men van al zijn hoogten afkomen. Dan moet men eigen gerechtigheid en wijsheid verliezen en een arme zondaar worden. Dan mag men zinken in Jezus’ bloed en dood en laat men alle eigen werken varen. Zo daalden ze beiden af, en gingen in het water.

Ik denk niet dat u van mij verwacht dat ik op dit moment het geheim van de doop zal uitleggen. Ik wil alleen maar zeggen dat de doop door de Heere Jezus is bevolen. Hij had immers tegen Zijn discipelen gezegd dat ze moesten heengaan om te leren en te dopen. ‘Gaaf dan heen, onderwijst al de volken, hen dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes, lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb’ (Matth. 28:19).

Dit bevel geldt voor alle dienaren van het Evangelie. In die tijd doopte men in rivieren in de Naam van Jezus. Laat u dopen in de Naam van Jezus tot vergeving van zonden, zegt Petrus in Handelingen 2:38. En volgens Romeinen 6:3 hebben zij gedoopt in de dood van Jezus. Daaruit kan duidelijk bewezen worden dat zij de doop gezien hebben als een inleiden in de dood van Jezus Christus. Daarin is alle gemeenschap met de Drie-enige God te vinden – en dat is de grond waarop wij dopen.

Dat de apostelen de doop door onderdompeling kenden, geeft aan dat een gelovige zondaar in de dood van Jezus begraven wordt. Zo ging het ook

met de kamerling die met Filippus het stromende water inging en door hem gedoopt werd. Zo wordt een gelovige zondaar diep begraven in de wonden van Jezus en in Zijn dood. Dat betekent dat zij zo'n gemeenschap hebben aan het bloed en de dood van Jezus alsof ze zelf het lijden van de Heiland hebben doorstaan – zo hebben zij alles gedaan wat het Lam Gods gedaan heeft. Zijn bloed-doop is hun doop, Zijn bloed zweten in de hof van Gethsémané wordt het hunne. Zijn wonden, Zijn striemen en Zijn doornenkroon worden de hunne en Zijn dood wordt hun dood. Daarom zegt Paulus in Galaten 2:20 dat hij met Christus is gekruisigd. Daar is zijn zaak afgehandeld, zijn handschrift aan het kruis genageld. Nu is hij door God vrijgesproken van de zonden, 'want Hem Die geen zonden heeft gekend, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem' (2 Kor. 5:21).

Dat is onze enige gerechtigheid – door de doop in Zijn dood begraven te zijn. Daarom is het bloed van Christus dat uit Zijn doorboorde handen en voeten liep, door de doornenkroon

uit Zijn hoofd sijpelde en ten slotte uit Zijn geopende zijde stroomde, een reinigende fontein van bloed. Dat is het rode meer waarin al onze zonden verdrinken; de vrees voor Gods toorn, en de macht van satan en hel gaan daarin onder, en in plaats daarvan is eeuwige genade en zaligheid gekomen. Wie is deze God Die de zonden vergeeft en alle ongerechtigheid toedekt? Hij denkt niet meer aan de misdaden van Zijn kinderen en werpt de helse farao met zijn leger in de zee, in de bloedige zee van de toorn van het Lam. Petrus vergelijkt het bloed van Jezus in de doop met de zondvloed. Daarbij stond het water 40 el boven de hoogste berg (1 Petr. 3:21; Jes. 54:9). Wie deze dingen mag ervaren, heeft dit water; maar, toehoorders, ze laten zich beter door bevinding kennen dan dat we erover kunnen spreken.

De kamerling ziet water en wil daarin ondergedompeld worden. Zo gaat het ook als de Heilige Geest het bloed van Jezus in het hart brengt. Dan wordt dat hart overgoten met de bloedige waterstroom die vloeit en springt tot in het eeuwige leven. Deze stroom wordt dieper en dieper,

zoals bij de profeet Ezechiël in hoofdstuk 47 is te zien. Eerst kwam het water tot aan de enkels, toen tot aan de knieën en ten slotte werd het zo diep dat men erin kon zwemmen. Daarin vindt de oude mens zijn dood; het is zijn laatste nood als het bloed van Jezus het hart overstroomt – en nu moet de oude mens sterven. De dood van Jezus dringt zó door tot alle delen van het lichaam dat de zonden moeten wijken. De gebroken ogen van de Heere Jezus breken het harde hart, Zijn verbleekte mond doet ons verstommen, en Zijn koude voeten en dode lichaam maken ons ijskoud tegen alle zondige begeerten. Dan zullen we eenmaal al de heerschappij van de zonde en het zondige lichaam afleggen en er geheel en al vrij van zijn. Dan komt uit de dood nieuw leven voort, zodat we nieuwe schepselen worden. Het oude gaat voorbij en alles wordt nieuw, zodat alles uit God is, Die ons met Zichzelf verzoent (2 Kor. 5:11-21). Dat nieuwe leven komt voort uit het bloed- en waterbad van Christus. In het Woord wordt dit het bad van de wedergeboorte genoemd. Daardoor worden wij in Christus Jezus geholpen om in een nieuw leven te wandelen.

Ieder schepsel leeft in zijn eigen element. Zo leeft de nieuwe mens in de bloedige dood van die gekruisigde liefde. Dat is zijn element, en daarin leeft hij – in die nooit te doorgronden goddelijke liefde, genade en gemeenschap. Zo krijgt hij dagelijks op een geestelijke manier eten en drinken door het vlees en het bloed van Jezus. De doop is dus een niet in woorden uit te drukken genade. Zodra een mens in het Lam Gods gelooft, wordt hij overstromd met het bloed en de Geest van Christus en in Zijn dood gedoopt. Wat moet er veel in het hart van deze zwarte man zijn omgegaan! Ja, als iets van goddelijke vrede in het hart mag zijn, als de Heilige Geest in het hart komt en men met water en bloed gedoopt wordt..., wie het ervaren heeft, kent het beter dan ik het kan uitdrukken – hij ervaart het en stelt het op hoge prijs.

Niet voor niets staat er dat zij beiden in het water gingen, zowel Filippus als de kamerling. Zo moet het eraan toegaan als de doop op het bevel van Christus en naar Zijn bedoeling verricht wordt in de Naam van de Drie-enige God. Als men doopt in de Naam van Jezus als in een

open zee en in de kracht van de Heilige Geest, wordt zowel degene die doopt als die gedoopt wordt overgoten met het bloed en de Geest van Christus. Dan blijft geen van beiden droog – en allen die bij zo'n doop aanwezig zijn, bij wie geloof en liefde in het hart is, worden eveneens gedoopt. Als de Heere Jezus in Zijn wijsheid de grens niet aanhield van wat wij kunnen dragen als we Zijn liefde in het hart ontvangen, zouden we tezamen in liefde bezwijken en sterven. Maar nu ontsteekt het hart in vlammende liefde vanwege deze liefde van Jezus. Als de ziel de genade ervaart waarvan de doop een verzegeling is, wordt deze bevindelijk ervaren – en die blijft in het hart.

2.

De Heilige Geest toonde daarna Zijn wonderlijk grote kracht, want toen ze uit het water bovenkwamen, zag de kamerling Filippus niet meer. In het Grieks staat: hij vervolgde zijn weg met blijdschap; daarom nam de Geest Filippus weg, want hij ging zijn weg met blijdschap. Zij waren met de Heilige Geest gedoopt, en toen ze uit het

water kwamen, nam deze zelfde Geest Filippus weg – en zo werd hij in Azote gevonden.

Waarom gebeurde dit? Wel, hij reisde zijn weg met blijdschap en had die man Filippus niet meer nodig. Hij had immers gevonden naar Wie hij zo van harte gezocht had. Het was hem erom te doen dat hij Jezus zou kennen. En nu kende hij het Lam, Het was bij hem. Als ik U heb, heb ik genoeg, Heere; dan heb ik alles, dan kan ik voor eeuwig blij zijn. Zo reisde hij vrolijk naar huis. Hij komt blij en zeer vergenoegd in zijn vaderland. Hij had de vrede en de liefde van God in zijn hart, hij had nu een voorsmaak van de eeuwige vreugde. Dat was een grote genade – en het wordt ons gemeld opdat ook wij geloven zouden om eeuwig te leven.

Als men de Heere Jezus en de genezing in Zijn wonden gevonden heeft en met Zijn bloed gedoopt is, dan heeft men toch nog een reis vóór zich. Men komt niet meteen in de hemel, maar moet eerst zijn reis door de boze wereld voltooien vóór men tot eeuwig aanschouwen komt. Maar deze reis geeft vrolijkheid en blijdschap,

en daarom neemt de Heiland de ziel ook niet direct op in de hemel. Hier moeten Gods kinderen namelijk een blijdschap ervaren die ze in de hemel niet kunnen genieten. Dat is de blijdschap van Psalm 84 en 105, en zo reizen zij zingend door. Daarvan spreekt ook Psalm 119: 'Ik ben vrolijk in de weg van Uw geboden.' Zouden we dan niet vrolijk voorttrekken nu we de Heiland bij ons hebben (Matth. 28:20)? En zouden we, nu we het Lam hebben, niet met Jakob zeggen: 'Ik heb alles'? Hij geeft mij het bestendige goed dat alle schatkamers kan vervullen (vgl. Spr. 8:21). Wat duizend werelden mij niet kunnen geven, geeft dit Lam. Ik heb alles, het ontbreekt me aan niets. 'Hij doet mij neerliggen in grazige weiden' (Ps. 23:). In God geniet ik een volkomen zaligheid.

Als men Jezus gevonden heeft, leeft men in een voortdurende goddelijke vreugde; dan geniet men een volkomen rust in Zijn wonden. Hij is een standvastige Leidsman en Reisgenoot tijdens de reis, en zolang men bij Hem blijft, is men in een toestand van zalige rust en vrede. Het mag in de wereld gaan zoals het wil, wij

hebben toch vrede, we zingen van vreugde en vrede, we reizen met een gerust hart verder en hebben alles volop. Zolang de Bruidegom dus bij ons is, kunnen we niet vasten of treuren. We ontvangen en eten dagelijks van Zijn vlees en we drinken Zijn bloed. Daardoor ondervinden we de volheid van Jezus en ervaren we dat er bij Hem geen gebrek is. Zijn trouw volgt ons als wij Jezus volgen tijdens onze reis met Israël door de woestijn. De Heere verlost ons van onze vijanden, en de waterstroom uit de geslagen Rots volgt ons. Als wij maar willen wat het Lam wil, gaat het altijd goed met ons; dan volgt de stroom van Zijn genade uit Zijn wonden. Die stroomt doordrenkt ons, en zo zullen het goede en de weldadigheid ons volgen – al de dagen van ons leven (Ps. 23:6).

Deze reis door het leven levert wel genoeg moeilijkheden op voor ons vlees en bloed; de stormwinden en de regenvlagen kunnen op ons neerkomen. Maar dit alles kan ons niet beletten om vrolijk te zijn. Hoe komt het toch dat oprechte christenen zo vrolijk kunnen zijn in nood en dood? Dat komt omdat wij altijd onze

Bloedbruidegom bij ons hebben. Hij houdt ons gezelschap, we rusten in Zijn armen; en als Hij ons aanziet, is alles goed. Ach, vrienden, u gelooft het niet! Maar het is zalig als men deze reis tot een einde mag brengen – in Jezus' armen. De Moorman had niet iets bijzonders – hij had echter Jezus Die voor hem een Volheid was; en dat wil Hij ook zijn voor al Zijn kinderen.

Filippus werd voor zijn ogen van hem weggenomen, want hij reisde zijn weg vrolijk verder; hij reisde zijn weg met blijdschap. Daarom oordeelde de Geest dat hij Filippus niet meer nodig had. De reizende Moorman heeft Filippus niet opgehouden; nee, de Geest nam Filippus weg. Door de genade die Jezus hem bewezen had, zal hij niet onbewogen geweest zijn. Hij was er niet onverschillig onder dat hij zijn geliefde leraar zo plotseling en onverwacht moest missen. Deze had hem immers Jezus, het Lam Gods, door het krachtige werk van de Heilige Geest leren kennen. Nee, hij was helemaal niet onverschillig. De ondervinding leert ons trouwens dat gelovigen die onder de prediking van een bepaalde predikant tot geloof zijn gekomen, door een bij-

zondere band aan elkaar verbonden blijven. Ze achten deze predikanten ook hoog en bewijzen hun veel liefde, en daardoor kunnen ze elkaar ook niet missen. Maar wat deze geschiedenis betreft, er wordt niets over vermeld en daarom willen we dit laten rusten. De Geest nam Filippus weg. Als het anders gegaan was, zouden er wellicht bij het afscheid nemen tranen zijn gestort. Zo ging het er immers aan toe toen Paulus afscheid nam van de mensen uit Efeze. Zij huilden, en ook hun hart hilde, want Paulus had hun gezegd dat zij hem niet meer zouden zien. Welnu, dit alles voorkomt de Geest des Heeren in dit geval, en daarom neemt Hij Filippus weg.

Maar waar bleef de kamerling? Het is zeker dat hij met zijn hele hart gewild zal hebben om Filippus bij zich te houden. Ieder die Jezus liefheeft, heeft ook al degenen lief die net als hij Jezus liefhebben. Dat geldt in het bijzonder voor hen – zoals ik al heb aangehaald – die het middel waren waardoor men Jezus leerde kennen. Men blijft graag in de buurt van die mensen. Maar de Moorman moest vaststaan op de grond van het Woord. Dat Woord moest hij mee naar

huis nemen. De Geest van God wilde hem gebruiken als een zuurdeeg om in zijn eigen land het Woord van het geslachte Lam te verkondigen. Over hem is geschreven dat hij het Evangelie gepredikt heeft en dat hij als een martelaar gestorven is. Of dat waar is, weten we niet – dat laten we liggen.

Als de Geest van de Heere iemand als Filippus wegneemt, moet dat onze vreugde niet wegemen. We willen van zo iemand niet scheiden, maar als de almachtige Heere, Wiens eigendom wij zijn, dit doet, moeten we daarin heel gewillig en tevreden zijn. Als de Heere de verkondigers van het Evangelie wegneemt van Zijn kinderen, heeft dat ons zeker iets te zeggen. Het kan zijn dat zo iemand door de lichamelijke dood of door vervolging wordt weggenomen. Het kan ook zijn zoals bij Filippus, die de Heere op een andere plaats moet gebruiken. Maar dan zal Jezus de Leidsman van de ziel zijn; Hij wil hen immers geen wezen laten. Hij verlaat hen nooit! Daarom mag Filippus weggaan, daarom mogen Mozes en Elia weggenomen worden, maar Jezus blijft! Aan Hem alleen hebben we genoeg; alleen Hij kan het hart verzadigen.

Toepassing

Terwijl ik hier preek voor een grote mensenmas-
sa, wordt mijn hart oprecht ontroerd en met me-
delijden bewogen. Ik zou zo graag uit de grond
van mijn hart willen dat u allen met het bloed en
de Geest van Christus gedoopt was zoals u in de
Naam van de Drie-enige God met water gedoopt
bent. Maar zo is het niet – de meeste leden van
onze gemeente weten niets van de geestelijkheid
van de doop. Zij weten niets van de kracht van
het bloed van onze goddelijke Heiland en even-
min van de genadige leiding van Zijn Geest.
Daarom hebben ze ijskoude harten; ze zijn on-
gelovige mensen, die vervreemd zijn van alles
wat licht en leven is. Ze hebben een ziel die niet
gered is, en zijn slaven van de zonden en van
satan; ze zoeken de zaligheid bij zichzelf. Ze
willen wel zalig worden, maar daarmee werken
ze zich bijna dood – hun dode werken laten vol-
doende zien dat hun hart dood is.

Maar misschien is hier nog iemand die met heel
zijn hart wil erkennen dat hij een dode hond is.
Zo iemand zegt van zichzelf dat hij een hart in

zich omdraagt dat nog niet met het bloed en de Geest van Christus besprengd is. Maar ... als u wilt zalig worden, kunt u nog veel meer ontvangen dan deze kamerling. Mensen willen graag na hun dood de zaligheid ontvangen, maar u kunt hier al zalig zijn. Mensen kunnen bevrijd worden van elke vrees voor Gods oordeel en verlost van al hun zonden en banden waarmee satan hen heeft vastgebonden. Zij kunnen vrij zijn en zalig! Ja, ze kunnen vertrouwelijk omgaan met de Drie-enige God in Wiens Naam zij gedoopt zijn. U kunt hier al een zalig leven genieten; ja, wat kunt u een onuitsprekelijke vreugde en zaligheid genieten! Maar dat kan alleen als u zich het eeuwige leven niet onwaardig maakt.

U vraagt misschien: 'Hoe kom ik daaraan? Ik doe mijn best, maar het wil niet lukken.' O, doe het toch niet in eigen kracht, probeer het niet zelf uit te zoeken. Zoek het toch in Gods vrije genade en barmhartigheid. De zaligheid heeft het Lam van God Zijn leven en bloed gekost. Hij heeft de strijd tot het einde toe gestreden en de zaligheid door Zijn dood verdiend. Als u dat toch eens wilde geloven, zou u op hetzelfde

ogenblik zalig worden. Als u het Lam Gods aanbidt en van Zijn wonden erkent dat Hij die heeft ontvangen om arme zondaren te redden; als u Hem erkent als uw Schepper en Heiland – dan zou u ervaren dat God is uitgegaan om u te verlossen. Als u in Hem uw zaligheid zoekt met een opzijzetten van al uw eigen gerechtigheid – dan zult u ervaren dat God u genadig wil zijn, maar alleen in Jezus, het ware Lam van God. Misschien bent u al vijftig of zestig jaar bezig om uw eigen zaligheid te werken, maar u zult ze niet vinden dan alleen in de wonden van het Lam van God. Dan alleen kunt u werkelijk van het heil verzekerd zijn. Wie gelooft in de Zoon van God, heeft het eeuwige leven (vgl. Joh. 6:40).

Zodra men als een verloren zondaar de gekruisigde Heiland te voet valt en van Hem genade smeekt in Zijn bloed en op Zijn kosten – dan heeft men het. Als de stroom van het water en bloed van Christus u overstroomt, zodat u een vrolijk en zalig hart ontvangt – wie kan dan uw vreugde van u afnemen! Dan zal uw droefheid in vreugde veranderd worden. Geloof het

toch, mijn vrienden, we doen Jezus groot verdriet als we onze weg door het leven al treurend gaan. Zijn bloed moet ons altijd tot blijdschap strekken; wie gelooft, die leeft!

Er zijn ook mensen die zeggen dat men niet zo gemakkelijk in de hemel komt. Ik ken de Heiland ook, zeggen ze, en ik geloof in de gerechtigheid door Zijn bloed, maar ik kan toch niet zeggen dat ik altijd maar vrolijk ben in God. Dat was ik vroeger méér dan nu, en daarom is de weg naar de hemel echt niet vol vreugde. Uit liefde voor Gods waarheid wil ik tegen hen zeggen: ‘Wil de waarheid toch eens aannemen – dat zal u tot zaligheid zijn!’

Inderdaad, ik moet u toegeven dat de Heiland veel méér genade aan u ten koste legt als u zelf weet, en dat u toch geen standvastige vreugde in uw hart gevoelt. Maar dat komt omdat u de bloed- en vuurdoop van de Heilige Geest nog niet ontvangen hebt; u hebt niet echt deel aan het bloed van Jezus door het stromen van de Geest. Daardoor wordt immers alle droefheid weggespoeld. Waarom blijft u niet bij die

stroom? De oorzaak is niet dat de Heere onwillig is; maar u wilt het zelf niet. U vertrouwt op wat u zelf ervaren hebt, en daarin volhardt u – in uw hoogmoed. U denkt dat het u niet past om als een arme zondaar de vrije genade in het bloed van Jezus te zoeken. Het is echter de eerste en meest zekere weg als we daarvan weten. U zegt net als de oudste zoon in Lukas 15 dat u altijd trouw gediend hebt maar nog nooit een bokje kreeg om vrolijk te zijn met uw vrienden. Maar omdat u voor de troon van God uw schuld niet wilt erkennen en uw zonden wilt belijden – daarom wordt u niet met het bloed van Jezus gedoopt. Men kan niet van u eisen dat u die doop leert kennen, maar als dat wél gebeurt, roept u uit: ‘Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?’ Dan ziet u dat u nog helemaal niet bent wie u zich inbeeldde te zijn. U hebt nog geen zuiver hart voor de Heere Jezus. Hij is u nog niet zóveel waard dat u ter wille van Hem alles voor ‘schade en drek’ wilt rekenen. U durft het nog niet met Jezus alleen te wagen. U houdt alles nog vast en wilt het niet loslaten, hoewel de Heilige Geest u de weg wijst.

O, we zouden zo graag willen dat u zalig wordt, ja, nog zaliger dan wij door Gods genade geworden zijn. Maar als het in uw ogen er nog niet zo slecht met u uitziet, dan blijft het zoals het is. Dan zegt u dat een mens niet altijd zo stil en gerust kan leven in de armen van Jezus. U hebt wel een afkeer van het zondige in uw hart, maar toch gaat u door de onrust in uw geweten de schuld van uw dwaasheid en aardsgezindheid op de Heere werpen. U zegt immers dat de Heere Zijn kinderen op vele ruwe wegen leidt, en zo meer. O, mijn hart schrikt hiervan! De lieve Heiland wil u zo graag zalig zien. Hij heeft er zoveel voor over gehad, opdat het goed zou gaan met Zijn schapen. Maar u bent net als de mensen die verdrietig worden als ze zien dat arme zondaren vrolijk zijn voor God, hun Vader; en daarmee lijkt u op de oudste zoon in Lukas 15. Met een ongevoelig hart veroordeelt u de lovende mond van anderen, en u wilt niet zijn zoals zij. Nee, u wilt heimelijk met uw zuchten, klagen en kermen alles goed maken tussen God en u. Maar dan gaat het met u als met de oudste zoon. Zolang u in uw eigen liefde blijft volhar-

den, zolang u zichzelf niet veroordeelt, zolang u zich door Gods Geest niet laat overtuigen van de huichelarij van uw bedrieglijke hart, kunt u geen stap verder komen. Dan kan het ten slotte veel erger met u aflopen dan het in het begin leek. Dat ziet men dikwijls.

Met zulke mensen gaat het als met hen van wie men zegt dat ze niet kunnen leven en niet kunnen sterven. In de wereld kunnen ze niet leven, want er gaat teveel in hun hart om dat van God getuigt. Maar om zich geheel en al aan Jezus over te geven als een arme die van niets anders dan op Zijn kosten van vrije genade mag leven – daar zijn ze weer veel te rijk voor. En zo blijven ze leven met een onrustig hart. Wat mij betreft, gun ik hun alles, maar zelf wil ik als een ellendige leven die vreugde op vreugde zal beleven. Toch zal ik niet nalaten om samen met al Gods kinderen voor hen te bidden, opdat ze Jezus te voet mogen vallen. We bidden of zij evenals wij de zaligheid mogen smaken en dat de genade hen als een stroom naar het kruis van Jezus mag voeren.

Alle kinderen van de Heiland willen en moeten graag erkennen dat zij als de meest ellendige en doemwaardige schepselen genade hebben ontvangen. Door het bloed en de Geest van Jezus wensen zij in Zijn dood begraven te worden. Zij willen beslist niet met eigen wijsheid of gerechtigheid of iets anders in hen te maken hebben. Maar met Christus gekruisigd mogen ze zeggen dat ze hun weg met blijdschap reizen. Dat is een vreugde die het leven vol en rijk maakt – een vreugde die een vrucht is van het lijden en sterven van Jezus. Wie wil ons dit betwisten? Het is onze rijkdom om in Jezus zalig te zijn en de vrijheid daaruit in het land der levenden te mogen bezitten. Het is onze vrijheid om te wandelen in het licht van de Heere, onze Koning. Dat is voor ons een duur verworven bezit, want het heeft onze Heiland Zijn bloed gekost. En daarom is die rijkdom niet van ons, maar van Hem.

We geven graag alles op voor het voorrecht in deze wereld zalig te leven. Nee, het is voor ons onmogelijk om dat anders te doen. De Heere Jezus Zelf getuigt hiervan en vraagt daarom: ‘Kunnen ook de bruiloftskinderen vasten terwijl

de Bruidegom bij hen is?’ (Mark. 2:19). Wij liggen aan zijn borst en rusten in Zijn armen. We krijgen te eten en te drinken met Zijn vlees en bloed. Daarom kunnen we niet treuren en niet vasten. We zijn vrolijk op Zijn gebod dat we ons in Hem als onze Heere moeten verblijden, en daarom zeggen we altijd: ‘Geloofd zij die God Die ons verblijdt!’

U weet echter wel, lieve broeders en zusters, dat men in deze wereld niet over rozen gaat. We worden menigmaal op de proef gesteld, maar dat verhindert en vermindert onze vreugde niet. O nee, onze zaligheid wordt nog groter, wat er ook mag gebeuren. Stelt u zich gerust het ergste voor – we zijn toch zalig omdat we geloven dat de Heiland ons niets geeft dan in Zijn liefde en barmhartigheid. Daarom kussen we de roede die Hij voor ons besteld heeft (vgl. Micha 6:9). We bidden in geloof, tegen alles in wat ons verstand te zeggen heeft. Omdat we willen wat de Heiland wil, blijft er vrede in ons. Het is ons allemaal goed, het is niets dan zaligheid! Zo kunnen we ons in alle verdrukkingen verblijden.

Er zijn ook mensen die denken dat het heel gemakkelijk is om te geloven. Laten zij het eens proberen! Dan zullen ze merken dat het geloof iets is dat op een verborgen manier in het hart moet geleerd worden. Daar is kracht van Boven voor nodig – dan alleen kan men als een arme zondaar vrede en blijdschap bewaren. Het is nodig om net als de kamerling dezelfde stroom van Jezus' bloed en Geest te ontvangen; dan heeft men deel aan de zalving die hij ontving. Dan zullen ze de reuk van die zalving in hun hart ervaren, en zijn zij even zalig als de Moorman, ja, ze kennen nog méér zaligheid.

Ongetwijfeld zou de kamerling graag in het gezelschap van Filippus gebleven zijn, samen met de apostelen en de andere gelovigen. Maar hij moest van de Heere een andere weg gaan. Hij moest terug naar huis en op zijn post blijven. Hij heeft het voorrecht niet gesmaakt om samen met Gods kinderen in onderlinge gemeenschap te leven. Dat grote voorrecht genieten wij bóven hem, waardoor we in vrijheid in het gezelschap van de heiligen zijn en zo de verbinding in de gemeente van Jezus Christus ervaren.

Wellicht zijn er mensen die wat de plotselinge scheiding van de reisgenoten betreft, een andere reden opgeven. Zij zeggen misschien dat de omgang met de heiligen niet zo nodig is, en om dat te bewijzen voeren ze deze geschiedenis aan. Maar net zo min als ik – evenals Filippus – zou mogen zeggen dat men niet zo op andere mensen hoeft te letten als ze nog onbekeerd zijn, kan ik uit deze geschiedenis afleiden dat de eenzaamheid wel nodig is. We mogen echter wel zeggen dat we aan het Lam van God genoeg hebben, zelfs al zouden we alleen op de wereld zijn zonder dat er nog een kind van God te vinden is. Al zou ik dobberen in een wilde en woeste zee, dan nog kan ik in zalige gemeenschap met Jezus zijn en het Lam van God prijzen. Dat is de zaligheid die David in Psalm 138 beschrijft.

Het is duidelijk voor mij – en dat zal voor alle gelovigen gelden – dat de gemeenschap der heiligen als het ware een hemel op aarde is. Jezus wandelde te midden van Zijn schapen; en waar er twee of drie in Zijn Naam vergaderd zijn, daar wil Hij de Derde zijn.

O, zalige Jezus, wat is het heerlijk om met U verenigd te zijn! Ik wens – en daarmee sluit ik af – dat de Heere Jezus door de levende stroom die vanaf de troon van God en van het Lam vloeit, alles wat nog dood is levend wil maken. Het is ook mijn wens dat Jezus Zijn zalige kinderen door de dagelijkse besprenging met Zijn bloed steeds meer zalig en vrolijk zal maken. Ja, mogen zij steeds dieper begraven worden in Zijn lijden en dood! Dan gaan we van kracht tot kracht, totdat we in Zijn beeld voor Jezus verschijnen.

Amen, Heere Jezus, amen. Omwille van Uw bloed en Uw wonden!

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

Deze antwoordkaart in envelop zenden naar: (voldoende frankeren)

Pieters Media bv
Voorstraat 5
4503 BH GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVEREIL-SERIE

Voorzitter

Ds. J.A. Kloosterman, Lunteren

Secretariaat

Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 14,- per jaar (10 ex.)

**Opgave nieuwe abonnees en
adreswijzigingen aan:**

Pieters Media bv,
Voorstraat 5,
4503 BH GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl